

TITULUS VI.

De Cultu Divino.

CAPUT I.

DE SACROSANCTO MISSÆ SACRIFICIO.

351. Universi cultus divini summa et caput est Sacrificium. Omnia enim complectitur officia, quæ erga Deum rerum omnium Auctorem, Conservatorem, ac Dominum, bonorum omnium largitorem, supremum vitæ ac mortis arbitrum, scelerumque vel occultissimorum judicem et ultorem, ab homine servari oportet. Quamobrem sacrificia ab ipso humanæ gentis exordio divinitus instituta fuisse legimus. Neque tamen hæc, utpote quæ futurorum bonorum umbra tantum essent ac figura, poterant per se Deum placare ac propitium reddere; sed virtutem suam a maximo illo, quod ipsa præsignificabant, Sacrificio, quodque Christus Dominus, ubi venisset plenitudo temporis,¹ erat Deo Patri oblaturus, totam repetebant. Sacrificium hoc a tot vatibus prænuntiatum, totque sæculorum votis exoptatissimum, Deus homo factus, sacerdos simul et victima, in ara Crucis sua morte consummavit. Ut tamen cruentæ hujus Oblationis perpetua apud suos memoria permaneret, Ipse, quia “manet in æternum sempiternumque habet sacerdotium,”² Sacrificium visibile

¹ Gal. iv., 4.

² Hebr. vii., 24.

instituit, quo indesinenter, modo tamen incruento, crucis sacrificium in Ecclesia repræsentaretur, ejusque singularis virtus quotidianis, in quæ labimur, peccatis expiandis inseruiret. Quod fecit supremo vitæ tempore, quâ nocte tradebatur;¹ quum in novissima cœna, ut ait Concilium Tridentinum² “sacerdotem secundum ordinem Melchisedec se in æternum constitutum declarans, corpus et sanguinem suum sub speciebus panis et vini Deo Patri obtulit; ac sub earumdem rerum symbolis Apostolis, quos tunc Novi Testamenti sacerdotes constituerebat, ut sumerent, tradidit; et iisdem eorumque in sacerdotio successoribus, ut offerrent, præcepit,³ per hæc verba: ‘Hoc facite in meam commemorationem.’”

352. Itaque Sacrificium, quod in Missa peragitur, a crucis sacrificio re non differt. Una namque et eadem est Victima; idem quoque Sacerdos, qui nunc per ministros, quos sacerdotii sui participes effecit, id ipsum offert, quod olim cruci affixus Ipse obtulerat. Alius tantummodo est offerendi modus: Qui enim jam in cruce effuso sanguine oblatus est, nunc super aris incruente immolatur. Nulla igitur ratione Sacrificium Missæ, quod ajunt impii homines, derogat peracto in cruce sacrificio; quin immo ejus merita ac beneficia quam latissime propagat, atque in omnes uberrime diffundit. Siquidem Christus in hoc Sacrificio pro iis, quos redemit, omnibus eundem pretiosum Sanguinem et vulnera Patri suo ostendit ac offert, quibus ad dexteram Ejus in cœlis sedens gratiam nobis apud Eum conciliat. Utrobique enim sempiterno sacerdotio fungitur, ut possit “salvare in perpetuum accedentes per semetipsum ad Deum, semper vivens ad interpellandum pro nobis.”⁴

353. Magna igitur fiduciâ adeundus est magnus hic Pontifex noster, Jesus Filius Dei, qui in aris nostris tanquam in

¹ I. Cor. xi., 23.

² Sess. xxii., De Sacrif. Mis., Cap. 1.

³ Luc. xxii., 19.

⁴ Hebr. vii., 25.

throno gratiæ sedet.¹ Regnat quidem apud cœlites, ex quo devicta morte cœlos penetravit, Rex regum et Dominus dominantium; quotidie tamen, velut hostia pacifica, quæ imis summa reconciliet, ad instaurandum perficiendumque nostræ redemptionis opus offertur. “Quoties enim,” solemnitas sunt Deum precantis Ecclesiæ verba,² “hujus hostiæ commemoratio celebratur, opus nostræ redemptionis exercetur.” Quæ quidem Oblatio inexhaustos in nostrum usum et commodum divinæ misericordiæ thesauros in se continet: neque præsentis tantum vitæ limitibus circumscribitur ejus fructus et utilitas; sed futuram etiam, alterumque, qui humanis oculis cerni non potest, mundum complectitur.

354. Non solum enim vivos ubique terrarum fideles attingit, sed etiam vita functos, quibus pie et religiose in pace Domini mortuis culparum forte pœnæ adhuc luendæ supersint. “Hac quidem Oblatione,” ut loquitur SSm^{us} Dn^{us} Noster Pius PP. IX,³ “placatus Deus, gratiam donumque pœnitentiæ concedens, crimina et peccata etiam ingentia dimittit, ac licet peccatis nostris graviter offensus ab ira ad misericordiam, justæ animadversionis severitate ad clementiam traducitur; eâ temporalium pœnarum reatus et obligatio dissolvitur; eâ defunctorum in Christo animæ nondum ad plenum purgatæ sublevantur; eâ obtinentur quoque temporaria bona, si tamen potioribus non officiant; eâ Sanctis et in primis Immaculatæ Sanctissimæque Dei genitrici Virgini Mariæ eximius quidam honor cultusque conciliatur.” Quam late pateat divini hujus Sacrificii fructus, Cyrillus quoque Hierosolymitanus testatur, dum ait Missam ex Apostolorum traditione offerre sacerdotes, “pro communi Ecclesiarum pace, pro recta mundi compositione, pro imperatoribus, militibus, sociis, pro iis, qui infirmitatibus laborant, et pro omnibus, generatim, qui inter nos vita

¹ Hebr. iv., 14-16.

³ In Ep. Encycl. Amantissimi Redemptoris, 3 Maji, 1858.

² In Secr. Missæ, Dom. ix., post Pent.

functi sunt, maximum hoc credentes adjumentum illis animabus fore, pro quibus oratio defertur, dum sancta et perquam tremenda coram jacet Victima.”¹

355. Agnoscat igitur ac reverenter suspiciat suam ipsius dignitatem Sacerdos, quem Christus vicarium sibi in hoc Sacrificio offerendo et adiutorem elegit. Hæc quippe dignitas maximos ac præstantissimos hujus sæculi honores longe superat. “Habemus enim nos sacerdotes,” inquit Ambrosius,² “nostram nobilitatem præfecturis et consulatibus præferendam;” eamque, quam nec Angelis unquam licuit attingere, neque ipsi quidem beatissimæ Dei Genitrici Mariæ, licet sanctitate et loco ipsa mortales cæteros antecellat. Itaque Christum, cujus sacerdotii particeps est, quemque offerendo repræsentat, totum in se exprimat; ita ut vere possit cum Paulo dicere: “Vivo, jam non ego, vivit vero in me Christus.”³ Quod præcipue eo tempore, quo Sacrificium Missæ peragit, facere debet. Non, nisi corde et corpore ab omni criminis macula elutis, et candida innocentiae stola indutus, ad altare Dei se sistat. Fide et charitate totus ferveat oportet, qui hisce sacris operaturus accedat. Si enim Ecclesiæ lex Christianum quemvis, qui Christi corpus suscipere velit, ab omni lethalis peccati labe liberum esse jubet, profecto longe majus quiddam a sacerdote postulabit, qui Christi corpus et sanguinem non suscipere tantum, sed etiam conficere et aliis ministrare aggreditur! Idcirco, ut ait idem Ambrosius, non mediocris esse debet sacerdotis pro populo supplicaturi virtus, “cui cavendum non solum ne gravioribus flagitiis sit affinis, sed ne minimis quidem.”⁴

356. Non igitur gravioribus tantum culpis, sed et maculis quibusque et vel ipsis cupiditatum humanarum vestigiis,

¹ S. Cyril. Hierosol., Catech. xxiii., Mystag. 5, de Sac. Liturg.

² S. Ambros., Exhort. Virg., § 82, Ed. Maur. Paris, 1690, Tom. ii., col. 299.

³ Gal. ii., 20.

⁴ Ep. 63 ad Eccles. Vercell., § 59, ed. cit., ii. 1036.

quantum fieri licet, depurgari decet, qui Deum hoc sancto Sacrificio colere, sibi que et cæteris placatum ac propitium reddere studet. “Si enim,” ut loquitur Magnus ille Gregorius,¹ “interesse sacrificiis non audent, nisi sanctificati, quid de sacrificantibus censendum? Sanctificare enim purgare est. Quantum ergo puros decet esse, ubi invitata ad sacrificium, non nisi sanctificata admittendæ sunt plebes! Sanctificatio quippe corporis pudicitia est, sanctificatio mentis charitas et humilitas. Sanctificetur ergo ad sacrificium invitatus, sed magis ille cogitur, a quo invitatur.” Atque præclare iterum in rem nostram Ambrosius: “Qui Christo ministrat, oportet primo carere variarum illecebris voluptatum, vitare internum corporis animique languorem, ut corpus et sanguinem Christi ministret. Neque enim potest quisquam peccatis suis æger, minimeque sanus, immortalium sanitatum remedia ministrare. Vide quid agas, sacerdos! nec febrienti manu corpus Christi adtingas. Prius curare, ut ministrare possis. Si mundos eos, qui ante fuerant leprosi, Christus jubet occurrere sacerdotibus, quanto magis mundum ipsum convenit esse sacerdotem.”²

357. Sacræ Literæ, gravissima proposita pœna, “opus Dei,” quod nominis Sacrificium hoc proprio quodammodo jure sibi vindicat, fraudulenter fieri vetant.³ Fraudulenter autem agit, qui debita Dominum suum opera fraudat, imperfecte, inscite, et negligenter agendo. Ex hoc igitur præcepto, quocumque terribilis adeo comminatio conjuncta est, satis manifeste patet quanta cura, diligentia, ac sollicitudine sacerdotem hisce Sacris operantem adlaborare deceat, ut omnes ab Ecclesia præscriptos ritus ac cæremonias accuratissime servet. In his sane vel minimum quidem apicem adjicere, tollere, aut ullo modo immutare, nefas est. Nullus enim in peragendo

¹ S. Greg. Mag., Lib. vi. in I. Reg., Cap. 3, § 10, Ed. Maur., Paris, 1705, iii., 378.

² De Vid., Cap. 10, § 65, ed. cit., ii., 203.

³ Jerem., xlviii., 10.

hoc Sacrificio ritus adhibetur, nulla cæremonia, quæ inanis aut supervacanea citra impietatem existimari possit. Ea enim pariter omnia, sive minima videantur sive maxima, sapientissima mater, Ecclesia instituit; quibus majestas divini Sacrificii magis eluceret, quibusque veluti adminiculis hominum animi ad altissimarum, quæ hoc mysterio teguntur, rerum contemplationem attollerentur.

358. Volumus igitur districteque præcipimus, ut sacerdotes in hisce provinciis universi ea omnia, quæ in Romano Missali habentur, ad amussim sequantur. De quo libro hæc a S. Pio V. Pontifice præscribuntur: “Missam juxta ritum, modum, ac normam, quæ per Missale hoc traditur, decantent ac legant; neque in Missæ celebratione alias cæremonias vel preces, quam quæ hoc Missali continentur, addere vel recitare præsumant.”¹

359. Nonnulla quæ ad Missam debita decencia, honore, et reverentia celebrandam a Patribus superiorum Baltimorensium Conciliorum statuta sunt, iterum promulgamus, atque confirmamus:

360. In divino Sacrificio celebrando detur opera diligenter, ut omnia altarium ornamenta, et sacra vasa sint munda; non foeda corporalia, vel purificatoria; non vestes lacerae vel indecentes; indusia vero privati apparatus sub amictu et alba lateant ita ut non indecoro, vel mundano more appareant; nec quidquam altari tremendo, vel sacramentorum administratione indignum sit.²

361. Ut omnia juxta ordinem fiant, et solemnes Ecclesiæ ritus integri serventur, monemus rectores, ecclesiarum ut sedulo invigilent ad abusos eliminandos qui in cantu ecclesiastico in his regionibus invaluerunt. Curent igitur ut sacrosancto Missæ Sacrificio et aliis divinis officiis musica, non vero musicæ divina officia inserviant. Noverint, juxta Ecclesiæ ritum, carmina vernaculo idiomate, inter Missarum solemnias, vel vespas solemnes, decantare non licere.³

362. Statuimus sacerdoti nulli, vi facultatum generalium

¹ S. Pius V. in Bulla “Quo primum tempore,” Missalibus præposita.

² Balt., Num. 23.

³ Ibid., 47.

sibi concessarum celebrandi in quocumque loco decenti, licere Missam celebrare in ædibus privatis, nisi in stationibus, et in iis ædibus quas Ordinarius designaverit; aut dum actu missionis exercitiis, procul ab aliqua ecclesia, dat operam. Quod si Ordinarii alias concedant licentiam celebrandi in privatis ædibus ob speciales circumstantias, iis commendamus eam pro una tantum vel altera vice concedere.¹

363. "Sacerdos maxime curare debet, ut ea quæ clara voce dicenda sunt distincte et apposite proferat, non admodum festinanter, ut advertere possit, quæ legit; nec nimis morose, ne audientes tædio afficiat; neque etiam voce nimis elata, ne perturbet alios."² Evitanda igitur festinatio est et præcipitantia quædam, quæ sine scandalo existere nequit; prolixitas quoque, quæ adstantibus fastidium pariat. Itaque nequis infra horæ trientem Missam absolvere audeat, nec ultra dimidiam horam producat.³ Sacerdotes, qui incomposite, festinanter, et præcipiti lingua Sacrum peragunt, a Missæ peragendæ munere arcendos judicavit Benedictus XIV.⁴

364. Sacerdotes, quamdiu Missam legunt, vel canunt, nunquam ab altari descendant, nisi quando id præcipit Rubrica, aut ad concionem adstantibus habendam. Hinc nullo modo id facere licet, ad preces etiam ab Ordinario quacumque de causa præscriptas seu Latino seu vernaculo sermone recitandas. Hæ namque ante vel post Missam recitari debent. Fertur vero, quod non sine maximo animi dolore accepimus, nonnullos aliquibus in locis esse Sacerdotes, qui ipsa intra Missarum solemnia, ab altari recedant, ædemque sacram circumeant, a singulis fidelibus eleemosynam petentes. Quem turpissimum abusum, Ecclesiæ sacrisque ejus ritibus injuriam, quique Catholicorum ruborem et indignationem, Aatholicorum vero irrisionem et contemptum provocat, reprobamus, et prorsus extirpandum decernimus. Quâ in re singulorum Episcoporum conscientia oneratur.

¹ Balt., Num. 22.

² Rubr. Gener. Missal., § xvi.

³ Bened. XIV., Institut. xxxiv., 6, § 30.

⁴ Ibid., § 32.

365. Vehementer etiam cupimus, ut animarum moderatores commissos sibi greges sæpe ac diligenter doceant divini hujus Sacrificii dignitatem ac præstantiam, uberrimosque fructus, qui in pie ac devote Sacris adstantes deriventur. Iis in memoriam non semel revocent, ac maximopere inculcent gravissimam illam, quâ tenentur omnes Christifideles, obligationem singulis Dominicis festisque de præcepto diebus Missam audiendi. Quæ quidem obligatio tam vetusta est, et ab ipsis Ecclesiæ incunabilis tam parum remota, ut leges omnes, quæ hac de re loquuntur, non ipsam primum inducere, sed jam pridem existentem supponere et declarare videantur.¹

Suos etiam moneant et cohortentur, ut singulis quoque, si fieri possit, per hebdomadem diebus, et præcipue in Festis Domini Nostri et beatissimæ Virginis, ubi nulla adest legis obligatio, Missæ sacrificio devote interesse velint.

366. "Omnis pontifex ex hominibus assumptus," quemadmodum monet D. Paulus,² "pro hominibus constituitur in iis quæ sunt ad Deum, ut offerat dona et sacrificia pro peccatis." Quibus verbis edocta semper intellexit Ecclesia, Pontificum et Sacerdotum esse, ut Eucharisticum hoc et Propitiatorium Sacrificium pro iis offerant, quorum ipsis cura concredita est. Atque hanc obligationem ex divino præcepto descendere, Concilium Tridentinum³ disertis verbis affirmavit. Quam Tridentinorum Patrum mentem Summi Pontifices uberius explicarunt atque confirmarunt; ac præsertim Benedictus XIV., in Constitutione, "Cum semper oblatas,"⁴ quâ clare et aperte gravissimisque verbis declaravit et constituit, Parochos aliosque omnes animarum curam actu habentes debere Missæ Sacrificium, pro ovibus sibi commissis, omnibus Dominicis aliisque Festis de præcepto diebus offerre.

¹ Cf. 64 Missas, de Consecr. Dist. I.; item c. 63; Conc. Trid., Sess. xxii., Decr. de observ. et evitand. in celebr. Mis., § moneant.

² Hebr. v., 1.

³ Sess. xxiii., Cap. 1, de Ref.

⁴ Die 19. Aug., an. 1744.

367. Quod dies festos attinet, quibus Catholici nostrates ab obligatione Missam audiendi, et ab operibus servilibus abstinendi, Apostolica auctoritate liberati sunt, nullo pacto existiment Parochi animarumque rectores, se, vi hujus permissionis, ab onere quoque Missam pro suis applicandi solutos esse. Concessit tamen Apostolica Sedes harum regionum Episcopis, ut Parochos sibi subjectos, modo justa et legitima causa concurrat, illis diebus ab hoc onere Missam explicandi dispensent, dummodo pro gregibus sibi commissis in ejusmodi Missa specialiter orent.

368. Quum vero Sacra Congregatio de Propaganda Fide in Responsione ad Dubia quædam de Missarum applicatione nuper proposita,¹ statuerit Missionarios, qui quovis modo suscipiunt curam animarum in aliquo determinato loco, neque justitia neque charitate teneri ad Missam pro populo festis diebus applicandam; Patres opportunum duxerunt, supplicandam esse ipsi Sacræ Congregationi, ut mentem suam hac de re uberius declarare, ac significare dignetur, utrum Responsio prædicta complectatur, necne, Missionarios hujus regionis, ubi parœciæ canonicæ erectæ nondum existunt.²

369. Licite accipi potest stipendium justum seu eleemosyna ad celebrandam Missam, quam quis pro alio celebrare non tenetur; stipendium enim non datur tanquam pretium vel compensatio Missæ, sed uti medium ad sustentationem ministri. Ex lege autem naturali, qui alicui servit, aut in alicujus

¹ Die 23. Mart., 1863, In op. cui titulus "Acta ex iis decerpta, quæ apud Sanctam Sedem geruntur. Romæ (typis S. C. de Prop. Fide), 1866, Tom. I, Fasc. vii., pp. 389-408.

² Huic supplicationi satis est factum per S. Congregationis Decretum III., supra: ibi enim renovatur declaratio prius facta, per responsionem nempe hujusmodi ad duo quæsita:

"Ad 1., *negative*; non teneri, dummodo non agatur de locis, in quibus sedes episcopales ac parœciæ canonicæ erectæ jam sint, atque ad eas Vicarii apostolici et Missionarii missi sint ut legitimorum Pastorum vices gerant."

"Ad 2., vitandam esse expressionem, *teneri ex charitate*, dicendum vero esse, *decere ex charitate*; idque ita ut nulla proprie dictæ obligationis significatio appareat."

ministerio occupatur, ab eo etiam ali debet et sustentari: quod confirmatur ab Apostolo scribente, "Nescitis, quoniam, qui in sacrario operantur, quæ de sacrario sunt, edunt: et qui altari deserviunt, cum altari participant?"¹ Quantitas tamen stipendii justii universaliter determinari vix potest. Sacra Congregatio Concilii interrogata, "quanta debeat esse eleemosyna Missarum manualium, die 15 Novemb. 1698 respondit: attendendam esse consuetudinem loci, vel legem synodalem quatenus adsit; sin minus, statuendam esse per episcopum eleemosynam competentem ejus arbitrio." Sed in eo quod spectat ad quantitatem eleemosynæ ab episcopo determinandam, non potest eadem et universalis regula statui pro omnibus locis in hisce tam longe lateque extensis provinciis, siquidem habito respectu ad locorum et temporum circumstantias, in diversis locis ea minor vel major esse debet. Unde relinquentes singulis Ordinariis, ut rerum adjunctis bene consideratis quantitatem stipendii, quæ ipsis justa esse videtur, pro clero suo determinent,² hoc solum statuimus, nequis plus neve regulariter minus exigat, quàm episcopo suo opportunum ac justum visum fuerit. Neque, accepto stipendio, Missam celebrare, præsertim pro recenter defunctis, ultra tempus communiter admissum differat; secus justitia commutativa violatur ac proinde obligatio restituendi contrahitur.³

370. Similiter ob easdem causas, stabilis quædam et universalis ratio vix haberi potest in omnibus hisce provinciis, pro foundationibus vel in perpetuum vel ad certum annorum numerum; sed hoc Ordinario loci relinquendum esse censemus, inhærentes regulæ canonicæ, quâ prohibetur, ne funda-

¹ I. Cor. ix., 13.

² Animadvertendum est, juxta Ben. XIV. sententiam, minime esse necessarium, ut stipendium Missæ tantum sit, ut integram sustentationem sacerdoti ea die qua celebrat suppeditet. Ben. XIV., de Sacrif. Missæ, Lib. iii., C. 21, Num. 11, 12.

³ De modo servando circa ordinem dicendi eadem die binas Missas, vide Instructionem S. R. C., in Appendice.

tiones acceptentur absque prævio assensu episcopi, si de sæculari instituto agatur, vel prælati regularis, si fundatio in gratiam communitatis exemptæ fiat.¹ Insuper omnes moneamus, ut in hujusmodi rebus summa circumspectione et adcurata deliberatione procedatur, earumque conditiones admissim adimplendæ curentur. Neque hic possumus quin declaremus, esse abusum non tolerandum et rei sacræ profanationem, quod, quemadmodum pluries factum est, invitationes, publicæ et frequentes ad eleemosynas in hujusmodi fundationes erogandas, per plures menses continuos ephemeridibus popularibus inter alia negotia profana inserantur. Quem abusum sine mora per Episcopos et prælatos tolli et in posterum præcaveri volumus.

371. Quo vero magis distincta ratio habeatur de obligatione onera Missarum, cum manualium tum ad indefinitum tempus, accurate adimplendi, sancimus ut in singulis ecclesiis sæcularibus ac regularibus adsit catalogus sive tabella onerum, quæ ad perpetuum vel ad certum præfinitumque tempus imposita ipsis, ac respective acceptata fuerunt; utque ibidem in sacrario asserventur libri, in quorum altero perpetua hujusmodi sive temporaria onera, in altero vero Missæ *manuales et adventitiæ* inscribantur, una cum fideli ac distincta annotatione subsequenti utrorumque implementi.²

372. Curetur omni studio, ut purissima aptissimaque sit materia, quæ ad augustum hoc sacramentum conficiendum adhibetur. Hostiæ sint ex tritici farina et aqua naturali confectæ, recentes, macularum expertes, quæque haud facile in fragmenta dissiliant.

373. Summa autem sollicitudo adhiberi debet in his pro-

¹ Decr. jussu Urbani VIII. a S. Congr. Conc. promulgatum: "Cum sæpe contingat," § 7; vid. Bullarium 21 Junii, 1625.

Vide etiam Rescriptum S. C. de Prop. Fide, in Appendice.

² Bened. XIV. de Synodo Diœc. Lib. xiii., c. xxv., § 4. Additum est hoc Decretum, ex Instructione S. Congr. Generali, *supra*.

vinciis, ut vinum certo genuinum ad Sacrificium eucharisticum procuretur. Quoniam experientia compertum est, vini genera, quæ in hisce regionibus sub nomine vulgari Port, Madeira, Sherry, Malaga, etc. vænire solent, maximam partem et plerumque substantialiter adulterari, imo sæpe omnino artificiose confici, ea ad sacrosanctum Sacrificium non facile adhibeantur; sed potius illa seligantur, quæ vocantur vulgari sermone Sauterne, Bordeaux, Catawba, Isabella et alia, de quorum genuina natura nullum subest dubium rationabile. Præsertim tamen suadendum est, ut ab ipsis vitis cultoribus, qui Catholici sint ac notæ probitatis, vinum ad Sacrificium necessarium obtineatur; quod nunc temporis, cum vitis indigena fere ubique colatur, et magna sit vini inde facti copia, tanta plerumque facilitate fieri potest, ut nulla in re tam gravi negligentia excusatio valere jam possit.¹

CAPUT II.

DE BENEDICTIONE SANCTISSIMI, ET DE QUADRAGINTA HORARUM EXPOSITIONE.

374. Sanctissimam Eucharistiam non solum tabernaculo conclusam pio cultu prosequi, sed etiam publicæ fidelium venerationi pompa quadam exponere consuevit Ecclesia. Quod fit, ut Filio Dei solemnes honores summusque cultus coram omnibus reddantur, animique adstantium in ejus amorem incendantur atque inflammentur. Atque in hac quidem regione, habetur sic quasi publica quædam fidei nostræ testificatio, adversus hæreticos et incredulos, inter quos versa-

¹ Vide Instructionem S. C. de Prop. Fide, in Appendice.